

BİR CERRAHIN BAŞARI HİKAYESİ: 'CEBİMDE KALAN 60 DOLAR'

✍ YAZAN: BARIŞ BEY

📅 TARİH: EYLÜL / 2019

...harf hatası yapılmamış olsaydı ben
2016 Haziran sonunda Türkiye'ye dönmüş
olacak ve diğer arkadaşlarım gibi
şu anda hapiste olacaktım.

Türkiye'deki üniversitelerden birinde öğretim üyesi olarak çalışmış, genç, çalışkan ve yetenekli bir cerrahım. Başarılı bir akademik hayatım vardı. Yaptığım bazı ameliyatlar yurtdışında da duyulmuş, bilinen biri olmuşum. Mesela, o ameliyatlardan bir tanesi çok ilginçti; Hem safra kesesi, hem pankreas bezinin bir kısmı, hemde ince bağırsağı olmayan yeni doğmuş bir hastaya başarılı bir ameliyat uygulamıştım. Maalesef, bu hastalıktan ızdırap çeken daha önceden dünyaya gelmiş 12 hastanın hepsi vefat etmişti. Bu ise dünyada yaşayan ilk ve tek hasta olarak tarihe geçmişti. Bunlar Allah tarafından bana verilmiş birer nimetti elbet.

Bununla birlikte yurtdışı sağlık organizasyonlarında önem veriyordum. Örneğin, Afrikanın en az gelişmiş ülkelerinden birisi olan Gine Bissau sağlık organizasyonunda yöneticilik görevi yaptım. Bu organizasyon, Türkiyeden Afrikaya yapılmış en kapsamlı organizasyondur. Ülkenin tek hastanesi olan Simao Mendes Hastanesi'ne 30 yatak, 6 ton ilaç ve 1 ultrason cihazı hibe edilmişti.. Halk ve ülkenin ileri gelenleri bu organizasyondan duydukları memnuniyetle, "Bizden bir isteğiniz var mı?" diye sorduklarında bizde; ülkelerinde sadece 6-7 yerel doktorlarının olduğunu eğitilmiş insan sayılarını artırmak istiyorlarsa buraya bir okul açabileceklerini bizler de bu konuda onlara ekip ve kadro olarak destekte bulunabileceğimizi söyledik. Bu duruma çok sevindiler ve Gine Bissau'ya Türk okulu açılması için söz verdiler. Böylece Gine Bissau da ilk kez bir Türk okulu açılmış oldu.

Hayat bu yoğunlukta devam ederken, Ocak 2016'da Amerika'daki seçkin bir üniversiteye 6 aylık araştırmacı olarak davet edilmişim ama Amerika'ya gitmem öyle kolay olmayacaktı. Nitekim Dekan ve Rektör bir olmuş, beni göndermemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama Allah (c.c.)'ın yardımı ve gayretlerimiz sonucunda ailemle birlikte ülkeden güç bela çıkabiliştik.

6 aylık araştırma (research) süresinin bitmesine

yakın Türkiye'ye dönüş biletlerimizi almıştım. Türkiye'de henüz darbe girişimi olmamıştı. Ancak şartlar gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Buna rağmen ülkeye dönmem gerekiyordu. Çünkü beni dört gözle bekleyen hasta bir annem vardı. Bunun yanında bir de doçentlik sınavına girecektim.

HARF HATASI VE SIFIRLANMIŞ BİR CERRAH

Normalde araştırma (research) süresi 2016 Ocak'tan 2016 Haziran sonuna kadar olacakken, vize işlemleri sırasında iki harf hatası yapılmıştı. Yetkililer, 'June' (Haziran) yerine 'July' (Temmuz) yazınca dönüş tarihimiz Haziran sonu yerine Temmuz sonu olmuştu. Bu durumda Amerika'da 1 ay daha fazla kalmamız gerekiyordu.. Fakat sonradan anladık ki; bu iki harf hatası aslında bizim temelli Amerika'da kalmamıza vesile olmuştu. Eğer bu harf hatası yapılmamış olsaydı ben 2016 Haziran sonunda Türkiye'ye dönmüş olacak ve diğer arkadaşlarım gibi şu anda hapiste olacaktım.

15 Temmuz darbe girişimi sonrasında da Türkiye'de tutuklamalar başlayınca uçak biletlerimizi iptal etmek zorunda kalmıştık. Takip eden birkaç hafta içinde ben de, eşim de 'terör şüphelisi(!)' olmamız nedeniyle KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile işimizden atıldığımızı öğrendik. Banka hesaplarımız ve kredi kartlarımız da bloke edilmişti. Amerika'ya gelirken getirdiğimiz nakit para bitmek üzereydi. Yanımızda getirdiğimiz kredi kartlarımızı da kullanamıyorduk. O nedenle Türkiye'deki evimizi

satıp gelecek parayla geçimimizi sağlarız diye düşünüyorduk ki evimize de savcılıktan ipotek konulduğunu öğrenmiştik. Bu sebepten vakit kaybetmeden Amerika'da eski ve uygun fiyatlı başka bir kiralık eve geçtik. Bizden sadece 99.00 Dolar depozite almışlardı. Ve bir hafta içinde de Türkiye'deki akrabalarımız tarafından 1 aylık kiramız gönderildi. Artık orası bizim tahta kulübeciğimiz olmuştu. Ve elimizde maddiyata dair 60.00 Dolar'dan başka hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Amerika'da vize süremiz bitmişti ve yasal olarak

"...harf hatası yapılmamış olsaydı ben 2016 Haziran sonunda Türkiye'ye dönmüş olacak ve diğer arkadaşlarım gibi şu anda hapiste olacaktım."

kalma hakkımızın süresi dolmuştu. Geriye son bir çare kalmıştı ki o da Amerika'ya iltica etmektir. Rüyamda görsem inanmakta zorlanacağım şeyler geliyordu baaşımıza. Ecnebi dediğimiz bir memlekete sığınuyorduk. Madden herşeyimizi kaybetmiştik.. Artık sıfırlanmıştık...

Çok şükür ki madden herşeyimizi kaybetmiş olsak da ailece bir aradaydık. Hali hazırda parçalanmış aileleri düşününce ne kadar şükretsek azdı. Bizim im-tihanımız başkaydı. Kariyer merdivenlerini tırmanmak üzereyken herşeyi elinden alınmış OP. DR. (Opera-tor Doktor) olan ben yabancı olduğum bu ülkede işsizdim, parasızdım ve yanımda bakmam gereken bir de ailem vardı. İşin kötüsü çalışma iznim de yoktu. Zira burada çalışabilmem için ilk şart iznimin olmasıydı. İlticaya başvuranlara çalışma izni 6 ay sonra veriliyordu. O 6 aylık dönemde de bir arkadaşımın yanında garson olarak çalışmaya başladım. Bazı zamanlarda

da kızlarımla birlikte yol kenarında portakal suyu sattık. Çalışma iznim çıkınca da şoför olarak çalışmaya başladım.

DÖKÜLEN GÖZ YAŞLARIYLA BERABER YAPILAN İÇ MUHASEBE

Şoförlük yaparken, zaman zaman aklıma, Türkiye'deki eski doktorluk günlerim geliyordu. Eskiden bilimsel toplantılara giderken müşteri olarak bindiğim taksilerde, şoförlük yapma sırası şimdi bana gelmişti. Müşteri olarak yemek yediğim lokantalarda, "Efendim ne alırsınız?" deme sırası şimdi bendeydi. Bazen kimsenin beni görmediği yerlere çekilip ağlıyordum.. Kariyer sahibi bir doktor olduktan sonra şimdi

"...Madden herşeyimizi kaybetmiş olsak da ailece bir aradaydık. Hali hazırda parçalanmış aileleri düşününce ne kadar şükretsek azdı."

“Allah (c.c.) şahit ki, zorluklarla geçirdiğim o günlere hiç isyan etmedim. Yaptığım yeni işlerin tadını çıkarmaya baktım.”

garsonluk ve şoförlük yapıyordum. Ama ne çare ki bu işleri yapmak zorundaydım. Bir yandan yaptığım amelelik işleri zoruma gidiyordu, diğer yandan da bu iş dünyasını görmekten ve tanımaktan dolayı çok memnuniyet duyuyordum. İç dünyamda muhasebemi yapıyor Allah’a (c.c.) şükreliyordum. Bana doktorluğu veren O’ydu. Malı, mülkü veren de O’ydu. Herşeyimi veren O’ydu. Şimdi de almıştı herşeyi. Bu bir imtihandı. Sabretmem lazımdı. Sadece rolüm değişmişti ve artık bazen bir garsondum, bazense şoför.. Allah (c.c.)

şahit ki, zorluklarla geçirdiğim o günlere hiç isyan etmedim. Yaptığım yeni işlerin tadını çıkarmaya baktım.

***Bir yerde yaşam
varsa, orada
umut da vardır.
M. T. Cicero***

GEÇİLEN SINAVLAR VE GELEN MÜJDELI HABER

İlerleyen zamanlarda ise biraz daha fazla kazanacağım kargo işi bulmuştum. Artık geçimimiz daha rahat olmaya başlamıştı. Bir günde daha az çalışıp daha fazla para kazanabiliyordum. Arta kalan zamanlarda da ders çalışmaya başlamıştım. Çünkü bir geçiş sürecindeydik ve birgün yeniden kendi işimi yapmaya başlayacaktım. Tabi tekrar doktor olarak işe başlayabilmem için bazı sınavları geçmem gerekiyordu. Sınavlardan birisini geçmiş, sonra da yardımcı cerrahlık sertifikası kazanmıştım. Artık yardımcı cerrah olarak iş başvuruları yapmaya başlayacaktım. Eski mesleğime çok yakın bir birimde çalışmaya başlayacak olmam beni çok heyecanlandırıyordu.

Sertifikamı aldıktan hemen sonra birçok yere başvuru yapmıştım ama bir türlü kabul alamıyordum. Aradan 3 ay geçmişti. Halen olumlu bir gelişme olmamıştı. Kariyer hayatımda 3 yıllık boşluk olması önümde büyük bir engeldi. Yapacağım iş görüşmelerinde doktorluktan sonra şoför ya da garson olarak çalışmak, yeni işe başlayabilmem için ciddi sorun oluşturunuyordu. Neredeyse ümidimi kaybetmek üzereydim.

Ve tam 3 ay sonra Amerika’nın seçkin üniversite hastanelerinin birinden iş teklifi almıştım. Bana eski mesleğime çok yakın bir iş yapmam teklif edilmişti. Ameliyatlara ikinci cerrah olarak girecektim. Bir de maaş olarak beklediğimiz fiyatın neredeyse iki katı bir teklif yapılmıştı.

Eşimle birlikte bu duruma çok şaşırmiştık ve mutluluktan ağlıyorduk..

Derken çalışacağım hastanenin bulunduğu şehre taşınmıştık. Hatıralarla birlikte eski yaşadığımız tahta kulübeciğimizden gözyaşlarıyla ayrılmıştık. Artık biz de birçok Amerikalı'nın yaşadığı gibi bir ev kiralamıştık. Çok şükür ki daha iyi şartlarda yaşamaya başlamıştık..

Allah (c.c.) Malik'ul Mülk'tür. Yaşadığımız bu olaylarla Allah (c.c.) bize malın, mülkün gerçek sahibinin kim olduğunu göstermişti. Türkiye'de iken bize verdiği makam, mal ve mülkü önce bizden geri almış ve bizi işsizlik ve fakirlikle imtihan etmişti. Bizi her yönüyle sıfırlamıştı.

“RABB’İMİZ! BİZE DAHA ÖNCEKİLERE YÜKLEDİĞİN GİBİ AĞIR YÜK YÜKLEME”

İmtihan gerçekten çetindi.. Zaman zaman çok zorlanmıştık. **“Rabb’imiz! Bize daha öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme”** duasını çokça yapıyorduk.. O zorlu dönemde de yapmamız gereken hizmetlerden geri durmamaya gayret ettik.. Hatta bir yerde Türkiye'de mazlumlara ve mağdurlara için yardım toplanırken, paramız olmadığı halde 1 yıl içinde eşimle birlikte Türkiye'ye 2,300 Dolar para vermeyi vaat etmiştik. Başka insanlara borcumuz olduğu bir dönemde böyle çılgınca bir vaatte bulunmuştuk. Sonra da eşimle birlikte şöyle konuştuğumuzu hatırlıyorum; “Biz bu parayı nasıl ödeyebiliriz ki? Maaşımız yok, düzenli işimiz yok, kendimize bile bakacak halimiz yok. Başkalarına 1000'lerce dolar borcumuz varken biz bu parayı nasıl öderiz? Ama bu yokluk içinde iken bizden çok daha kötü durumda olanlara yardım etmezsek, bu bize yakışır mı? Allah (c.c.) büyüktür. O (c.c.), bize bunu ödemek için mutlaka bir kapı açacaktır!!!” demiştik.

Evet, Allah (c.c.) 3 yıl sonra aldıklarını bize geri vermişti. İşimizi geri vermişti. 6 ay önc-

“Arta kalan zamanlarda da ders çalışmaya başlamıştım. Çünkü bir geçiş sürecindeydik ve birgün yeniden kendi işimi yapmaya başlayacaktım.”

esinde kardeşlerimize vermeyi vaat ettiğimiz parayı da ödemeyi nasip etmişti. Çok mutluyduk. Yoklukta da

varlıkta da ailecek Allah'a (c.c.) şükretmeye ve O'na (c.c.) isyan etmemeye çalıştık.

"Rabbimiz! En kısa zamanda, başta Türkiye'deki arkadaşlarımıza ve dünyanın dört bir

yanındaki kardeşlerimize de kaybettiklerini geri ver. Ayrı olanları birbirleriyle buluştur.. Mahpusları özgürlüklerine kavuştur.."

AMİN, AMİN, AMİN!!!

Kaynak:

Okumuş olduğunuz bu hikaye AST (Advocates of Silenced Turkey)'ye Operator Doktor Barış bey tarafından yazılı olarak iletilmiştir. Doğruluğu onaylanıp yayınlanmasına karar verilmiştir. Bu hikaye de güvenlik nedeniyle kimliği açıklanmayan Operator Doktorun 15 Temmuz, 2016 sözde darbe girişimiyle birlikte herşeyini kaybedişi ve sonrasında Amerikanın seçkin bir üniversite hastanesinde mesleğine dönüşü anlatılmaktadır.

Sizde başarı hikayenizi help@silencedturkey.org la paylaşabilirsiniz.

Copyright © APH ve AST, 2019

APH NO: SCCS-T2-10-0919BS-OH

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden

yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

